

Η αντιπαράθεση των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, με την άμεση εμπλοκή του NATO, των ΗΠΑ, του Ισραήλ και άλλων για τις **ΑΟΖ**, εξελίσσεται επικίνδυνα. Ως **NAP**, στο πλαίσιο της ANΤΑΡΣΥΑ, θέτουμε κρίσιμες αφετηρίες τοποθέτησης της κομμουνιστικής αριστεράς.

Πρώτο: αποτροπή πολεμικών επεισοδίων και **ειρήνη μεταξύ των λαών**. Είμαστε αντίθετοι στην ανακήρυξη των 12 μιλίων αιγιαλίτιδας ζώνης στο Αιγαίο καθώς και των ΑΟΖ. Ειδικά στην Ανατολική Μεσόγειο οι ΑΟΖ δεν είναι αποτέλεσμα καμιάς αμοιβαίας συμφωνίας, παρά μόνο συμμαχιών κρατών, μονομερών κινήσεων και εκχωρήσεων σε πολυεθνικές εξόρυξης.

Δεύτερο: απόλυτη **αντίθεση στις επιθετικές κινήσεις των αστικών τάξεων ΚΑΙ στις δύο χώρες**, χωρίς ένταξη στην στρατηγική των κρατών και των κυβερνήσεών τους. Η αριστερά και το κίνημα στην Ελλάδα στο πλαίσιο αυτής της **διπλής αντίθεσης**, σε **πρώτο** πλάνο βάζει τον αγώνα ενάντια στις εκάστοτε κυβερνήσεις και την αστική τάξη της Ελλάδας, όπως ανάλογα κάνει και η Τούρκικη αριστερά για την άρχουσα τάξη της Τουρκίας. Στοχεύουμε αυτούς των οποίων τις πολιτικές μπορούμε και οφείλουμε να ανατρέψουμε.

Τρίτο: πάλη **ενάντια στις ΗΠΑ, το NATO** ή τη Ρωσία, το Ισραήλ και άλλους. Δεν υπάρχει μεγαλύτερος τυχοδιωκτισμός, ειδικά σε χώρες σαν την Ελλάδα, να στηρίζονται σε συμμαχίες θανάτου με τον ιμπεριαλισμό, όντας άλλωστε βέβαιο ότι στην κρίσιμη στιγμή θα «αδειαστούν».

Τέταρτο: ρητή **αντίθεση στην οικοπεδοποίηση των ελεύθερων θαλασσών** στην μορφή των Αποκλειστικών Οικονομικών Ζωνών (έως και 200 ναυτικά μίλια από τις ακτές), **την απόδοση κυριαρχικών δικαιωμάτων** σε αυτές και **την εξόρυξη υδρογονανθράκων**. Τόσο λόγω των **πολεμικών κινδύνων** εν μέσω του ανταγωνισμού των αστικών τάξεων των γειτονικών κρατών και των ιμπεριαλιστικών κέντρων, όσο και λόγω των **περιβαλλοντικών κινδύνων** σε συνθήκες που ήδη βιώνουμε επώδυνα την κλιματική αλλαγή. Όχι άλλος γύρος αιώνων οικονομίας του πετρελαίου.

Το **ΚΚΕ** στην τοποθέτησή του ξεκινά από τρεις **αφετηρίες που είναι λαθεμένες**, αλλά και τελικά το **εγκλωβίζουν** απόλυτα στο πλαίσιο της «εθνικής» κρατικής πολιτικής της αστικής τάξης στην Ελλάδα, ενώ παράλληλα ακυρώνουν επιμέρους θετικές τοποθετήσεις του πάνω στο ζήτημα.

Η **πρώτη παραδοχή** είναι ότι **η Τουρκική άρχουσα τάξη είναι η μόνη που είναι «προκλητική», «πολεμοκάπηλη» και «επιτιθέμενη»** στα «κυριαρχικά μας δικαιώματα», ενώ **η αστική τάξη στην Ελλάδα είναι «αμυνόμενη»** ή όπως έγραψε και η ΚΟΜΕΠ σε παλιότερο άρθρο (πολεμικής στο NAP και την ANΤΑΡΣΥΑ) έχει επιλέξει «ιμπεριαλιστική ειρήνη». Η διαφορά ισχύος μεταξύ των δύο χωρών, αντανakλώντας το διαφορετικά μεγέθη των καπιταλιστικών οικονομιών τους που είναι η βάση της επιθετικότητάς τους, είναι δεδομένη, αλλά αυτό δεν καθορίζει ποιοτικά τη διάκριση «επιτιθέμενου» και «αμυνόμενου». Με την παραδοχή αυτή, το ΚΚΕ δύσκολα μπορεί να ανατρέψει το βασικό καθεστωτικό επιχείρημα «αφού μας απειλεί η Τουρκία, θα οπλιστούμε σαν αστακοί και θα πάμε με τις ΗΠΑ, το NATO, για να σωθούμε». Αναγκαστικά περιορίζεται να καταγγέλλει ότι αυτοί οι «σύμμαχοι» μας «πουλάνε» όπως στην Κύπρο. Και τι θα έπρεπε τότε να κάνει η Ελλάδα για να «αμυνθεί» απέναντι στην Τουρκία, χωρίς να «ενδίδει;

Η **δεύτερη παραδοχή** του ΚΚΕ είναι η **συμφωνία επί της αρχής στην οικοπεδοποίηση της θάλασσας** και μάλιστα -αυτό πραγματικά είναι έξω από τη λογική ακόμη και των Διεθνών Συνθηκών!- της **απόδοσης κυριαρχικών δικαιωμάτων των κρατών στις ΑΟΖ**, όπως με την αιγιαλίτιδα ζώνη των 12 μιλίων. Η «κυριαρχία» στη θάλασσα όμως χρειάζεται και φύλαξη και ενδεχομένως και ένοπλη υπεράσπιση όπως και η «εδαφική ακεραιότητα». Να κατηγορήσουμε την κυβέρνηση λοιπόν ότι «παραδίνει τη χώρα στον εχθρό»; Και πως πείθει τότε το ΚΚΕ όταν -σωστά- ζητάει μείωση στρατιωτικών εξοπλισμών; Ή μήπως πρέπει να αποσυρθεί αυτός ο στόχος όπως κάνει η ΛΑΕ;

Η **τρίτη παραδοχή** για το ΚΚΕ είναι η **συμφωνία** -με άλλους όρους προφανώς και ιδεατά χωρίς τις πολυεθνικές εξόρυξης τύπου ExxonMobil, Total και ENI- **για τις εξορύξεις** και την εκμετάλλευση υδρογονανθράκων από τεράστια θαλάσσια βάθη. Αγνοεί το **οικολογικό πρόβλημα**, προσπερνά αδιάφορα την **ανάγκη ενός διαφορετικού ενεργειακού προτύπου** και τελικά συνηγορεί σε ένα **κύκλο ληστρικής καπιταλιστικής επέκτασης** αυτή τη φορά στις θάλασσες αντί της στεριάς. Η **αιχμαλωσία** στα προτάγματα της αστικής πολιτικής είναι και εδώ μοιραία: Αν οι εξορύξεις δίνουν απάντηση στο ζήτημα της ανάπτυξης, τότε θα πρέπει να γίνουν και οι εκχωρήσεις στις πολυεθνικές. Και αν χρειαστεί και πόλεμος...

**σε συντομευμένη μορφή δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ 23/6/19*